

עין משפט
גַּר מִצוּחַ

סָחָא א **מ״י** פ״י מה'ל' טומאת צרעת הל' ו סמך עשין רלה: **סבב** ב מ״י פ״ט עס הלכה ס:

תורה
אור השלם

- זאת תורת נגע צרעת בגד העמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי כלי עור לטהרו או לטפואו: ויקרא יג טט ונבס המטהר את בגדיו ונגלח את כל שערו וירחץ במים וטהר ואחר יבוא אל הפוחה וישב מחוץ לאהליו שבעת ימים: ויקרא יד ח
- לך אמר להם שובו לכם לאהל־יכם:
- דברים ה כו
- ואחרי טהרתו תשבעת ימים יספור לו:

רבינו חננאל

יחזקאל מד כו
וביום הָרְאוּת בו בָּשָׂר חַי טָמֵא: ויקרא יג יד
וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּפְנֹה אֶת הַבֵּית בְּטָרִם יָבֵא הַכֹּהֵן וְרָאוּת אֶת הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבֵּית וְאַחֲרָיו כֹּן יָבֵא הַכֹּהֵן לְרָאוּת אֶת הַבֵּית: ויקרא יד לו

בהסגר שני. ור' מאיר סבר בכהן תליא מילתא אי טהור אמר ליה טהור אי טמא שתיק דבמילתא דכהן תליא מילתא עד דאמר טמא בחזקה קאי, ואמר ר' נראין דברי ר' יוסי שאמר אין רואין כלל במחולט, והתניא איכא, נראין דברי ר' מאיר במחולט ודברי ר' יוסי במסגר, ופרקינן תרי תנאי ואליבא דר', האי תנא דתני אמר ר' נראין דברי ר' מאיר במחולט שרואין, (בבוי) דלמא אחזי ליה לטהרה וצוותא דעלמא עדיפא ליה מצוותא דאשתו, והאי תנא דתני אמר ר' נראין דברי ר' יוסי במחולט, סבר אמר אן רואין, במחולט כו, ואמרין למימרא דר' סבר מחולט מותר באשתו, ואמ' הין, והתניא דר' סבר המחולט מותר באשתו, דתניא וישב מחוץ לאהליו שבעת ימים שיהא כמנוהה וכאבל ואסור בתשמיש המטה, ואין אהליו אלא אשתו כדרכיבו שובו לכם לאהליכם, בשבעת ימי ספורו ולא בשבעת ימי חלוטו דברי ר', ורבי יוסי אומר נ' ימי ספורו ק"י לימי חלוטו וא"ר חייא) דנתי לפני ר' לימדתו רבינו יותם לא היה לעזויהו אלא בימי חלוטו, אמר לו אף אני אומר כן כי במי חלוטו מותר הוא ואינו אסור בתשמיש המטה אלא בימי ספורו ולא אמרינן קל וחומר, אלא בימי ספרו דגלי רחמנא ביה איסורא אסיר, אבל חלוט דלא גלי ביה רחמנא איסורא שרי, למימרא דבדיבורא דכהן תליא מילתא, דכתיב וביום הראות בו בשר חי ישמא, ומה ת"ל וביום, לימא ובהראות בו, וביום יטמא למה לי, אלא יש יום שאתה רואה ויש יום שאי אתה רואה, מכאן אמרו חתן שנולד לו נגע נותנין לו שבעת ימי המשתה ולאצטילתיו ולכסותו, וכן ברגל נותנין לו כל ימי הרגל, דברי ר', ר' יוסי אומר אינו צריך הרי הוא אומר וצוה הכהן ופנו את הבית, אם ממתינין לו לפנות את כליו שהוא דבר הרשות קל וחומר שממתינין לו בימי חתונתו ובימי הרגל מפצוה לשפותו בקו, ור' יהוד' סןןצוה (ב)נאכהן לא גמרי' דחדוש הוא

ז:

לטהרו
או **לטמאו**
בתיב,
צפ' בתרא דנזיר (דף סה: ושם)
דרש מיניה פתח הכתוב צטורה תחילה גבי ספק שער לנן קודם לזהרת והתם דריש מדכתיב לטהרו צרישא והכא דרישמגופיהדקרא: **ך"ג** בתורת כהנים **שבעת ימים ימי ספירו וכו'**, ואגב שנכתב ^(ה) צפסוק בתר ואחרי טהרתו וגו' כתצוהו כאן: **יותם**
לא היה לו לעזויהו **אלא בימי חלוטו**, פירש הר"ר קלונימוס דכתיב (ישעיה ו) וצעדו ששים וחמש שנה ימת אפרים מעם והיינו מנצותא עמוס אע"פ שישעיה אמרה וישעיה נתנצב צשעה שננגע עזויהו כדמוכח קראי שהיה רעש ע"י שרעשו עליונים לשורפו ותחתונים לבלעו הוא מונה לנצותא עמוס שנתנצב שנמים לפני הרעש וישראל גלה יגלה מעל אדמתו (עמוס י) שאלו נגזרה גזירה וכמה יש עד גלות השוע בן אלה שהיה צשנת שש לחזקיהו חשבונו ס"ה שנים צ' שנים קודם נגעו וכו"ה דנגעו דעזויהו נתנגע כ"ה שנים לפני מותו וי"ו דיותם ושש עשרה דאלח ושש לחזקיה היה הגלות הרי ס"ה שנים ויותם בן כ"ה שנים כשמלך וא"כ היה עיצורו צימי חלוטו מכל מקום אין ר' יוסי צר' יהודה מוקשה ד"ל דנתנגע צסוק השנה ועיצורו היתה תחילת השנה וצפי' נציאים פרש"י חשבון זה וכן מוכיח בסדר עולם ומאחר שזה אמת נמצא שצריך ליישב והלא עזויהו וירצעם מלכו כאלפת דהא ירצעם מלך מ"א שנה וא"כ כשמת היה מ"א למלכות עזויהו והכתוב אומר צשנת שלשים ושמונה לעזריה מלך יהודה מלך זכריה בן ירצעם וא"כ חסר ג' שנים וי"ל דמלך ג' שנים צחי' אציו וכן הגיה צמקלס פירושם דהכי הוה מעשה דזכריה מלך צחי' ירצעם אציו ג' שנים: **מאי דלא גלי לא גלי**, יש מקשין למה אין דבי דורש ק"ו הא

אדם דן ק"ו מעצמו ^(ט) ושמה יש שם פירכא או שמא מזורע חידוש הוא א"נ ז' ימים משמע מיעוט לאפוקי ימי חלוטו ואידך דמזטרין לגופיה מיהו ^(ט) מדכתיב ציה לו שמע מינה למעוטי: **ז' ייש יום שאי אתה רואה בו**, מימה לר"מ למה אינו רואה להקל ועוד למאי דפי' רצינו יתחק ללכולי ענלמא בתחילת הסגר רואין להקל לעולם יכול לראות ועוד ופינו את הצית עד שיראו למה טורח לפנות שמא ימצא טהור: **משמעות דורשין איכא בינייהו**, ר' דורש מופינו וציוס אצטרין למידרש ציוס ולא צלילה כדלקמן וי"ו לא משמע ליה ור' יהודה דורש מוציוס אצל ופינו את הצית שמא אצטרין לרצי יהודה אפי' חצילי קש וחצילי עזים כדתנן צנגעים (פ' י"ג מ"ה) לרצי יהודה:

דבר הרשות איכא בינייהו, לרצי יהודה סגר חידוש הוא ואין ללמוד הימנה שאר המתנות ומציוס הראות צו לא משמע אלא המתנה דמזוה דמשמע דתלוי הדבר צקציעת היום כגון רגל והוא הדין לחתן ורצי סגר לרצות נמי המתנה שאינה מזוה וגמרינן שפיר להמתנה מופינו כל דבר הרשות צצית לא פליגי דהא צהדיא כתיב ופינו את הצית אלא דבר הרשות דגופיה איכא צינייהו ואין נראה לפרש שאר דברי רשות כגון חצילי קש ופליגי צציתם ^(ג) דלרצי יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפינן:

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

צהסגר שני, דאי מטמא ליה מחליט ליה צטומאה חמורה ומזער ליה: **מר**, ר"מ דאמר רואה להקל לטהר אצל לא לטמא: **סבר צכחן סאל רחמנא**, דאי מטמא ליה הוי טמא ואי לא בעי מטמא ליה לא הוי טמא ולהכי חזי ליה להקל אצל לא להחמיר דאי חזי

בהסגר שני מר סבר בכהן תליא מילתא אי טהור אמר ליה טהור ואי טמא שתיק ומר סבר ^י לטהרו או לטמאו כתיב אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יוסי במוחלט ודברי ר' מאיר במוסגר והתניא איכא תנאי היא אליבא דרבי מר סבר צוותא דעלמא עדיף ליה ומר סבר צוותא דאשתו עדיפא ליה למימרא דמוחלט מותר בתשמיש המטה ^א אין והתניא ^(ב) וישב מחוץ לאהליו שבעת ימים שיהא אסור בתשמיש המטה ואין אהליו אלא אשתו שנאמר ^ב לך אמור להם שובו לכם לאהליכם**א** ר' יהודה אומ' ⁴ שבעת ימים יספרו לו ^ט ימי ספירו ולא ימי חלוטו ר' יוסי בר' יהודה אומר ז' ימי ספירו ק"ו לימי חלוטו וא"ר חייא דנתי לפני רבי לימדתנו רבינו יותם לא היה לו לעזויהו אלא בימי חלוטו אמר לו אף אני כך אמרתי במאי קמיפלגי ר' יוסי בר' יהודה סבר גלי רחמנא בימי ספירו וכ"ש בימי חלוטו ומר סבר ^ה במאי דגלי גלי ומאי דלא גלי לא גלי למימרא דבכהן תליא מילתא אין והתניא ⁵ וביום הראות בו יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו מכאן אמרו ^ו חתן שנולד בו נגע נותנין לו ז' ימי המשתה לו ולביתו ולכסותו וכן ברגל נותנין לו שבעת ימי הרגל דברי רבי יהודה **א** ר' אומר אינו צריך ^ז הרי הוא אומר ⁶ וצוה הכהן ופנו את הבית אם ממתינים לו לדבר הרשות כל שכן לדבר מצוה מאי בינייהו אמר אביי משמעות דורשין איכא בינייהו ורבא אמר דבר הרשות איכא בינייהו ורבי יהודה מהתם לא גמרינן דחידוש הוא דהא

אמו דיותם אלא צימי חלוטו דעזויהו דעזויהו היה מזורע ולא מקץ לאשתו צימי ספירו אלא צימי חלוטו: **אף אני כך אמרסי**, דמזורע מותר בתשמיש המטה דיושב מחוץ לאהליו צימי ספירו כתיב: **ורצי סבר מאי דגלי גלי**, להכי אמרי' ימי ספירו ולא ימי חלוטו: **למימרא דצכחן סליא מילפא**, פריך צין לר"מ צין לרצי יוסי דר"מ אומר צהדיא אי טמא שתיק ורצי יוסי קאמר אין רואין כלל מכלל דרצי יוסי סגר אי לא בעי לא חזי ליה ולא הוי טמא: **נוסחין לו ז' ימי המשסה**, דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה: **ולכסומו**, אס נראה הנגע צכסותו: **אס ממסניין לדבר הרשות**, הרי ממתינין לו שאין מטמאין עד שמפנה כל הכלים צצצית וילפי' מינה דצטומאה דצגופיה נמי ממתינן לדבר הרשות דומיא דהכא כיון דאשכחן דצטומאה דגופיה ממתינין לו לדבר הרשות כ"ש דממתינין לו לדבר מזוה כגון חתן וצרגל: **משמעוס דורשין**, דמר דריש מהאי קרא ומר דריש מהאי קרא: **דצר הרשות איכא צינייהו**, רצי יהודה דמפיק מציוס הראות צו ומכאן אמרו חתן ורגל דהיינו מזוה ממתינין לו אצל לדבר הרשות אין ממתינין לו צטומאה דגופיה ורצי סגר דצדצר רשות נמי ממתינין לו כדאמר' לעיל דרצי יליף טומאה דגופיה להמתין לו מטומאה דציתו: **לא גמרינן**, דהוי חידוש ומחידוש לא ילפינן דכל היכא דאיכא חידוש אין לך דבר צו אלא חידושו:

דבר הרשות איכא בינייהו, לרצי יהודה סגר חידוש הוא ואין ללמוד הימנה שאר המתנות ומציוס הראות צו לא משמע אלא המתנה דמזוה דמשמע דתלוי הדבר צקציעת היום כגון רגל והוא הדין לחתן ורצי סגר לרצות נמי המתנה שאינה מזוה וגמרינן שפיר להמתנה מופינו כל דבר הרשות צצית לא פליגי דהא צהדיא כתיב ופינו את הצית אלא דבר הרשות דגופיה איכא צינייהו ואין נראה לפרש שאר דברי רשות כגון חצילי קש ופליגי צציתם ^(ג) דלרצי יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפינן:

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

צהסגר שני, דאי מטמא ליה מחליט ליה צטומאה חמורה ומזער ליה: **מר**, ר"מ דאמר רואה להקל לטהר אצל לא לטמא: **סבר צכחן סאל רחמנא**, דאי מטמא ליה הוי טמא ואי לא בעי מטמא ליה לא הוי טמא ולהכי חזי ליה להקל אצל לא להחמיר דאי חזי ליה דהוי טמא לא לימא ליה כלום ולא הוי טמא: **ומר**, ר' יוסי דאמר לא להקל: **סבר לטהרו ולטמאו כתיב**,

דכי חזי ליה כחן דטמא לא מצי למשחק ודלמא הוי טמא ונמצא מלערו שטטמאוו צמועד: **והא סניא איפכא**, דצרי ר"מ צמוחלט דצרי ר' יוסי צמוסגר: **מר סבר צווסא דאשמו עדיף ליה**, ולהכי חזי ליה צמועד צהסגר שני דאי מטהרו משמחו ואפי' מטמא ליה ומחליט ליה ומשדר ליה חוץ מג' מחנות ולית ליה צוותא דאינשי דעלמא אפ"ה לית ליה צערא דהא אית ליה צוותא דאשמו ומותר הוא צאשמו להתיחד עמה צימי חלוטו, ודצרי ר' יוסי צמוחלט דאפי' מטהר ליה דאע"ג דשרי ליה למתנה ישראל אית ליה צערא דלית ליה צוותא דאשמו דאסור הוא דכיון דמטהר ליה מחלוטו מיצעי ליה למימני שצע ימי ספירו וצימי ספירו אסור צתשמיש המטה דכתיב וישב מחוץ לאהליו שצעת ימים ואהלו וצאשמו דכתיב שצו לכס לאהליכם: **ומר סבר צווסא דעלמא עדיף ליה**, האי תנא דאמר א"ר נראין דצרי ר"מ צמוחלט ודצרי ר' יוסי צמוסגר סגר צוותא דעלמא עדיף ליה ולהכי חזי צימי חלוטו דאי מטמאו לא מטמא יותר מדמעיקרא ואי מטהרו משמחו דאית ליה צוותא דעלמא אף על גב דאסור צתשמיש המטה צוותא דעלמא עדיף ליה ודצרי רצי יוסי צמוסגר דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה חוץ לג' מחנות ולית ליה צוותא דעלמא ומזער ליה: **ימי ספירו**, אסור צתשמיש המטה ולא ימי חלוטו: **יוסס לא היה לעזויהו אלא צימי חלוטו**, כלומר לא נתעצרה

אמו דיותם אלא צימי חלוטו דעזויהו דעזויהו היה מזורע ולא מקץ לאשתו צימי ספירו אלא צימי חלוטו: **אף אני כך אמרסי**, דמזורע מותר בתשמיש המטה דיושב מחוץ לאהליו צימי ספירו כתיב: **ורצי סבר מאי דגלי גלי**, להכי אמרי' ימי ספירו ולא ימי חלוטו: **למימרא דצכחן סליא מילפא**, פריך צין לר"מ צין לרצי יוסי דר"מ אומר צהדיא אי טמא שתיק ורצי יוסי קאמר אין רואין כלל מכלל דרצי יוסי סגר אי לא בעי לא חזי ליה ולא הוי טמא: **נוסחין לו ז' ימי המשסה**, דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה: **ולכסומו**, אס נראה הנגע צכסותו: **אס ממסניין לדבר הרשות**, הרי ממתינין לו שאין מטמאין עד שמפנה כל הכלים צצצית וילפי' מינה דצטומאה דצגופיה נמי ממתינן לדבר הרשות דומיא דהכא כיון דאשכחן דצטומאה דגופיה ממתינין לו לדבר הרשות כ"ש דממתינין לו לדבר מזוה כגון חתן וצרגל: **משמעוס דורשין**, דמר דריש מהאי קרא ומר דריש מהאי קרא: **דצר הרשות איכא צינייהו**, רצי יהודה דמפיק מציוס הראות צו ומכאן אמרו חתן ורגל דהיינו מזוה ממתינין לו אצל לדבר הרשות אין ממתינין לו צטומאה דגופיה ורצי סגר דצדצר רשות נמי ממתינין לו כדאמר' לעיל דרצי יליף טומאה דגופיה להמתין לו מטומאה דציתו: **לא גמרינן**, דהוי חידוש ומחידוש לא ילפינן דכל היכא דאיכא חידוש אין לך דבר צו אלא חידושו:

מסורת הש"ס

(א) לקמן טו:, **(ב)** [מוספת' ננעים פ"ח], **(ג)** [נחמס ז': יד: ממחוט צנ:], **(ד)** ננעים פ"ג מ"ב [צבוותם לד:], **(ה)** [נדאלתא נדה ע"א],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ה"ג סי' ואגב שנכתב בפרק בתרא ואחרי טהרתו, י"ב פירוש דהאי קרא דיוחזקאל שצעת ימים יספרו לו מיירי אס נלטרע כדמוכח בפרק בתרא דף ט"ו מפרש"י והתוס' צהדיא לשם מ"מ לא היה צריך להאי דמוישב מחוץ לאהליו גרידא דריש ימי ספירו ולא ימי חלוטו אלא אגב דמייתי להאי קרא צפ' בתרא כתבוהו כאן: **(ב)** ר"ה מאי סי' מדכתיב י"ג עיין בסקפרי דדרשנין לו משמע ימי ספירו ולא ימי חלוטו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) גפ' רצי אומר אינו נצ"ך כו', י"צ וימיה דצקטיון קאלמרינן אליבא דצכחן ורצי אומר אצטרין וכו' וא"כ מאי אינו נצ"ך דקאמר כהא וצע"ג וי"ל דטוות הציניימא דא"ש לקרא לדבר מזוה וכו"ל רק לכמוז לדבר הרשות דגופיה וכו"ש לדבר מזוה דגופיה והוי כמילתא דלמאי צק"ו טרם וכתב לה קרא וכמ"ש חוס' בדף הסקוין דצ"ה ספקא ליה וכו' ויעושה"ל ועפ"ו מיושב מה שמנה מהרש"א שם על דצריהם כנלע"ד ודוק ה"טצ: **[ב]** תוס' ד"ה יש יום שאי אתה רואה בו, ע"י על דצריהם צמשנה למלך פ"ו מהלכות יו"ט הלכה ט"ז: **[ג]** ד"ה דבר הרשות איכא צינייהו סי' דלרי' יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפינן, עיין קרבן אהרן פ' מריע דף קל"ח:

הגהות מהר"י לנדא

(א) גפ' רצי יהודה אומר שצעת ימים יספרו לו, רצי אומר וכן הוא צמורת כהניס ועיין צבמס' חולין דף קמא ע"א ודוק:

מוסף רש"י

נותנין לו ז' ימי המשתה, שאל יראה כהן את הנגע, דכל כמה דלא חזי ליה כהן ולא מטמא ליה לא הוי טמא, צכחן תלא רחמנא (ובבורות לד:),